

ฉ นึกคิดว่าต้องยุติเรื่องทั้งหมดเสียที่

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมาฉันก็ค้างอยู่อย่างนั้น ประทับแน่น ฟังสิ๊ก ครอบงำฉันจนกระทั่งก้ำจืดออกไปไม่ได้ ฉันหยุดคิด ไม่ได้จริง ๆ มันอยู่ในหัวตลอดต่อให้ไม่ได้นึกถึงก็ตาม ฉันคิดเรื่องนี้ทั้งยามกินยามนอน ความคิดที่ว่านี่อยู่กับฉันเสมอ อยู่ในความฝันและยังคงอยู่เมื่อฉันลืมตาตื่น

ฉันเพิ่งเริ่มคิดเมื่อไม่นานมานี้ แต่กลับรู้สึกเหมือนเป็นเรื่องเดิม ๆ ฉันเริ่มคิดเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันแน่ะ เป็นไปได้ไหมว่าฉันไม่ได้คิดด้วยซ้ำ และที่จริงแล้วความคิดที่ว่านี้ถูกฝังอยู่ในสมองตั้งแต่วัยเด็ก สิ่งที่เรารับรู้มานานแต่ยังไม่เคยสื่อสารออกมาข่มขู่ใครเรื่องแปลกใหม่ถูกใหม่ ลึกลับ ๆ ฉันอาจจะรู้มานานแล้วแต่ไม่ยอมรับ ไม่ยอมรับแม้รู้ดีว่าเรื่องระหว่างเราจะดำเนินมาถึงจุดจบ

เจคเคยพูดว่า “บางครั้งความคิดก็ใกล้เคียงกับความจริงมากกว่าการกระทำ เราจะพูดหรือทำอะไรก็ได้ แต่เราสร้างกลบเกลื่อนความคิดไม่ได้”

เราสร้างกลบเกลื่อนความคิดไม่ได้ และฉันกำลังคิดเรื่องนี้อยู่

มันทำให้ฉันกังวลขึ้นมาจริง ๆ เพราะฉันน่าจะรู้อยู่แล้วสิว่าเราจะลงเอยแบบไหน ตอนจบของเรื่องอาจจะถูกกำหนดไว้แล้ว

ฉันรู้สึกเหมือนรู้จักเจตมานานเกินจริง เราคบกันได้...หนึ่งเดือนแล้วใช่ไหม หรืออาจจะหกถึงเจ็ดสัปดาห์นี้แหละ ที่จริงฉันน่าจะรู้ว่านานแค่ไหนกันแน่ เธอเป็นว่าเจ็ดสัปดาห์ก็แล้วกัน เราเข้ากันได้ดีมาก เรียกว่าเราผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง ฉันไม่เคยรู้สึกผูกพันกับใครแบบนี้มาก่อน

ฉันหันไปหาเจค พลองยกขาซ้ายขึ้นมาตั้งทับบนเบาะนั่ง
“คุณเล่าเรื่องฉันให้พ่อแม่ฟังเยอะไหม”

“ก็เยอะพอควร” เขาพูดแล้วเหลือบมองฉันแวบหนึ่ง ฉันยิ้มให้สายตาคุณั้น ฉันชอบเขามาก

“คุณเล่าอะไรให้พ่อแม่ฟังบ้างล่ะ”

“ผมบอกว่าบังเอิญเจอสาวสวยแต่ตี๋มจัดไปหน่อย”

“พ่อแม่ฉันยังไม่รู้เลยว่าคุณเป็นใคร” ฉันบอก

เขานึกว่าฉันล้อเล่น แต่มันคือเรื่องจริง พ่อแม่ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรามีตัวตน ฉันไม่เคยเล่าเรื่องเจค ไม่เคยบอกว่าฉันมีแฟน แต่คิดอยู่เหมือนกันว่าจะบอกพ่อแม่สักหน่อย ที่จริงฉันมีโอกาสบอกตั้งหลายครั้งแต่ไม่ได้พูดสักที

เจคทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่เปลี่ยนใจ เขาเอื้อมมือมาเร่งเสียงวิทยุให้ดังขึ้นอีกหน่อย เราหมนหมนลึนอยู่ นาน แต่มีเพียงสถานีเพลงคันทรี่เท่านั้นที่เปิดเพลง แกรมเปิดแต่

เจ็บตามที่เขาเล่า แต่ก็บอกยากเหมือนกันเมื่อนั่งอยู่ในรถที่เล่น
ฉิวอย่างนี้ สายตาฉันพยายามเก็บภาพทุกอย่างให้เร็วที่สุด

เมื่อขับมาถึงที่ดินร้างแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านไร่ที่ผู้พ่
จนเหลือแต่โครง เจคบอกว่ามีรถไฟใหม่ไปตั้งแต่สิบปีก่อน
มีโรงนาโธรม ๆ หลังหนึ่งอยู่หลังบ้าน แล้วก็มีชิงช้าตั้งที่สนาม
ด้านหน้า แต่แทนที่จะเก่าและขึ้นสนิมมันกลับดูใหม่จนผิดสังเกต
อย่างกับไม่ใช่ชิงช้าที่ตากแดดตากลมมานาน

“ทำไมชิงช้ายังใหม่อยู่ล่ะ” ฉันถาม

“ว่าไงนะ”

“บ้านไร่ที่ไฟใหม่นั้นนะ ไม่มีใครอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ”

“ถ้าหนาวบอกผมนะ คุณหนาวหรือเปล่า”

“เปล่า” ฉันพูด

กระจกหน้าต่างรถเย็นเฉียบ ฉันเอนศีรษะฟังกระจก
รู้สึกถึงแรงสะท้อนของเครื่องยนต์และแรงกระแทกจากหลุมบ่อ
บนถนน ความรู้สึกตอนนี้จึงไม่ต่างกับการนวดสมองอย่างนุ่มนวล
เหมือนการสะกดจิต

ฉันจะไม่บอกเขาหรอกว่าฉันกำลังสลัดเรื่องสายนิรนามทิ้ง
จากสมอง คินนี่ฉันอยากลืมเรื่องมิสคอลล์ประหลาด ๆ กับ
ข้อความเสียงจากคนคนนั้น อีกเรื่องคือฉันพยายามไม่มองเงา
ตัวเองในกระจก เพราะวันนี้เป็นวันไม่ส่องกระจกของฉันเอง...

เหมือนวันที่ฉันพบเจคครั้งแรก ฉันได้แต่เก็บงำเรื่องพวกนี้ไว้ในใจ

เราเจอกันในคืนแข่งขันเกมตอบปัญหาในผับที่เป็นแหล่งรวมตัวของเด็กมหาวิทยาลัย ตามปกติฉันไม่ค่อยไปที่ร้านนั้นเพราะฉันเรียนจบแล้ว แถมบรรยากาศในผับแห่งนั้นยังทำให้ฉันรู้สึกตัวเองแก่ ฉันไม่เคยสั่งอาหารที่นั่นมากินด้วยซ้ำ ส่วนรสชาติเบียร์สดก็อย่างกับกินฝุ่นเข้าไป

คืนนั้นฉันไม่ได้ตั้งใจจะไปหาคุ้เดต แค่มานั่งเล่นกับเพื่อนพลาจิบเบียร์คุยกันเฉย ๆ มากกว่า เราสองคนไม่สนใจเกมตอบปัญหาอะไรนั่นด้วยซ้ำ

เพื่อนคงอยากให้ฉันเจอหนุ่มสักคนจึงลากฉันไปที่นั่น เธอไม่ได้พูดออกมาตรง ๆ แต่ฉันเชื่อว่าเธอตั้งใจอย่างนั้น เจคกับเพื่อน ๆ ในทีมของเขานั่งอยู่ที่โต๊ะติดกับเรา

ใจฉันไม่ได้อยู่กับเกมตอบปัญหา มันก็ดูสนุกดี แต่ไม่ใช่แนวฉัน ตามปกติฉันชอบไปร้านที่นั่งสบายกว่านี้ ไม่ก็ดื่มอยู่ที่บ้าน อย่างน้อยเบียร์ที่บ้านก็ได้รสชาติเหมือนผับ

ทีมของเจคชื่อทีม*ชนคิ้วของเบรจเนฟ* “เบรจเนฟนี่ใครเธอ” ฉันถามเขาหลังจากเราคุยกันมาพักหนึ่ง เราแทบจะตะโกนใส่กันเพราะเสียงดนตรีในร้านดังสนั่น

“วิศวกรโลหการในยุคโซเวียตนะครับ เขาทำงานอยู่ใน
อุตสาหกรรมเหล็กช่วงที่เศรษฐกิจโซเวียตซบเซา คิ้วเขาหนาฟู
อย่างกับตัวบึ้งเลยละ”

ที่นี้มาว่ากันด้วยเรื่องชื่อทีมของเจค ฟังเผิน ๆ เหมือนชื่อ
ที่ตั้งเล่นขำ ๆ แต่ที่จริงพวกเขาอยากอวดภูมิเกี่ยวกับพรรค
คอมมิวนิสต์โซเวียตมากกว่า เจอเรื่องทำนองนี้ที่ไร้นอดหมั่นไส้
ไม่ได้ทุกที

ชื่อทีมที่เหลื่อต่างก็มาแนวเดียวกัน หรือไม่งั้นก็เป็นชื่อ
ทะเลิ่งตึงตังไปเลย อย่างอีกทีมที่ชื่อว่าดีดเค็งปรับเอนได้!

ฉันบอกเจคว่าไม่ค่อยชอบเกมตอบปัญหาโดยเฉพาะเวลา
อยู่ในที่แบบนี้ แต่เขาบอกว่า “มันก็คือการมาอวดภูมิกันนั่นแหละ
ครับ ทุกคนอยากชนะแต่แกลิ่งทำเหมือนมาเล่นแค่สนุก ๆ”

เจคไม่ใช่คนเด่นสะดุดตา เขาดูดีเพราะต่างจากคนอื่น
นี่แหละ เขาไม่ใช่ผู้ชายคนแรกที่ฉันสังเกตเห็นในคืนนั้น แต่กลับ
เป็นคนที่น่าสนใจที่สุด ตามปกติฉันก็ไม่ชอบอะไรที่ดูเนี้ยบเกิน
ไปอยู่แล้ว เขาดูแปลกแยกจากคนในกลุ่มเล็กน้อย เหมือนถูก
ลากมาด้วยเพราะเพื่อน ๆ ต้องพึ่งเขาเพื่อแข่งเกมนี้ ฉันประทับใจ
เขาในทันทีเลยละ

เขาเป็นคนตัวสูงแก้งก้าง แกรมรวม ๆ แล้วดูไม่มีอะไร
เข้ากันเลยสักอย่าง ฉันชอบโหนกแก้มสูงของเขาตั้งแต่แรกเห็น